

Statement II naar aanleiding van het vertrek van de Rector van de RUN

De situatie bij rond het vertrek van de Rector nodigt uit tot nader commentaar. De terminologie die wordt gebruikt om het gedrag van de rector te karakteriseren levert duidelijk een probleem op voor de ‘dader’, te weten de termen ‘seksuele intimidatie’ en ‘grensoverschrijdend gedrag’.

Kennelijk ligt het zo dat nadat in 2018 een klacht was ingediend, de commissie, CvB, RvT en de rector zelf het erover eens zijn geweest dat er sprake was van ‘seksuele intimidatie’. Maar ondanks het feit dat de rector op deze manier van ‘grensoverschrijdend gedrag’ mocht worden beschuldigd, zijn CvB en RvT wel van mening geweest, dat hij niet een zodanige misstap had begaan dat zijn functie daarmee onverenigbaar zou zijn.

Maar er zijn weinig mogelijkheden om zoiets in het Nederlands overtuigend te beweren, als ook de termen ‘seksuele intimidatie’ en ‘grensoverschrijdend gedrag’ worden gehanteerd. Kennelijk hebben CvB en RvT een keuze gemaakt, en wel in het voordeel van de rector. Wij vinden hier dus een fundamenteel feit: kennelijk is in sommige gevallen het begaan van ‘seksuele intimidatie’ als vorm van ‘grensoverschrijdend gedrag’ voor CvB/RvT geen argument om op het vertrek van ‘de dader’ uit een rol of positie aan te dringen, en andere gevallen juist wel. Dit is een belangrijk gegeven. Als CvB/RvT van de RUN daarover transparantie wil nastreven dan zal goed moeten worden bekeken hoe met andere gevallen (inclusief andere klachten) is omgegaan. Als men dat niet wil dan is de verdenking van vriendjespolitiek toch maar moeilijk te vermijden.

Het ligt dus zo dat soms een onderzoekscommissie bewijst dat er sprake is van ‘seksuele intimidatie’ en wel zodanig dat herhaaldelijk van verschillende kanten benadrukt wordt dat er sprake was van een zorgvuldige procedure. Maar hoewel er zo’n oordeel geveld wordt, is er geen sprake van rechtspositioneel relevante disciplinaire maatregelen en ook geen noodzaak van bekendmaking. Dus: kennelijk ontbreekt de terminologie die nodig is om uit te drukken dat het om een licht geval ging, waarbij de prognose voor verder optreden van de beschuldigde zeer gunstig is. Alleen door e.e.a. op die wijze te framen zou men de PR problemen die ontstaan na bekendmaking ervan hanteerbaar kunnen maken.

Het instrument van het geheim houden van de situatie zou niet nodig moeten zijn om een overtrokken reactie vanuit het publiek te vermijden. Het grote probleem van het instrument van geheimhouding is dat niet iedereen daar in gelijke mate van kan of zal profiteren. Maar hier ontstaat een paradox. De geheimhouding van de situatie was kennelijk vanuit het perspectief van RvT/CvB nodig om de positie van de rector in stand te houden. Kennelijk zag men geen weg om de situatie in een taal te framen die voor de rector niet funest zou worden. Dat zou kenmerkend kunnen zijn voor de situatie van de academia van de dag van vandaag. Maar hoe dit ook zij, wij menen dat de RvT/CvB leden die hierbij betrokken waren (m.u.v. de rector zelf) toch echt iets uit te leggen hebben, met name omdat de casus beslist niet alleen staat.